

[Mølgaard]

værk lukket gennem forhandling med Sverige, fremfor at fortsætte med at planlægge evakueringsforanstaltninger og planlægge advarselsinformation gennem radio og TV eller jodpilleuddeling. Regeringen bør forlade pilletrilleriet og i stedet gøre reelt op med problemet Barsebäck for at få det lukket.

Hermed være ikke sagt ét ondt ord om den embedsmands- eller teknikerindsats, der er gjort, eller som er på vej, men kun dette, at det i grunden er misbrug af alt for gode ressourcer. Mere embedsmands- og ekspert-udredningsarbejde og yderligere mellemnationalt samarbejde på dette område ud fra den forudsætning, at Barsebäck kan køre videre, gør det for øvrigt kun mere problematisk at ændre sig frem til at rette den klare og indlysende nødvendige henstilling til de svenske myndigheder om at få værket lukket.

Jeg har tidligere sagt, at det ikke er uden problemer naboforholdsmæssigt set at bede Sverige derom, netop fordi vi så længe har tiet eller talt forsigtigt. Nu er tiden inde til at sige fra, for nu er der kendsgerninger på bordet, som udsiger, at såvel danske som svenske reelle samfunds- og borgerinteresser varetages bedst ved en lukning af værket.

Med dette reelle interessesammenfald er der alle muligheder for at få en positiv dialog med vort broderland om at få klaret det fælles problem at få Barsebäck lukket. Den svenske regering har da også tilkendegivet, at Danmark jo blot kan sige til, hvis man ønsker dette. Siger vi ikke til på denne måde, ja, så bruges vi jo også i indre svensk debat som beroligende middel ved diskussionen om varetagelsen af de reelle svenske samfundsinteresser, og vi vanskeliggør altså vore muligheder for senere at komme hæderligt af med denne tikkende bombe for vort lands sikkerhed og velfærd, som Barsebäck-værket er. Derfor er der brug for handling nu.

Der ville utvivlsomt også ved at puste mere luft ind i den reelle danske vilje til at føre nordisk energipolitisk samarbejde ud i virkeligheden nok blive skabt en forhandlingsstemning, som ville gøre det endnu mere sandsynligt, at modtagelsen af dette forhandlingsønske fra dansk side ville være positiv fra svensk side. Hvor langt man her tør gå af hensyn til EF-medlemskabet, skal jeg ikke ved denne lejlighed sige noget om, men man kan gå vidt, hvis man sætter de reelle danske interesser i højsædet.

Jeg vil gerne trods dette takke ministeren for en redegørelse, der er mindre røg- og slørfyldt end tidligere rapporter, der som en Chamberlain i 1938 turde love fred i vor tid. Der loves ikke fred-og-ingen-fare ved Barsebäck's drift i ministerens redegørelse, om end vendingerne er forsigtige og konklusionerne lidet operationelle, sådan at der alligevel strømmer visse beroligende stimulanser uden nogen sund baggrund ud af rapporten, men altså i det små i forhold til, hvad vi tidligere har set.

Jeg vil gerne til denne trods-alt-tak også føje en nok så varm og ubetinget tak til professor Ove Nathan for hans deltagelse i samfundsdebatten om denne vigtige sag. Havde han som så mange andre eksperter og specialister muret sig inde i et videnskabeligt elfenbenstårn eller udvist totalt misforstået diskretion over for alle, også urigtige, hensyn, havde oplysningsgraden om tilfældet Barsebäck været alvorligt meget ringere, og det er nu engang ikke godt at fare i mørke, ja, det er livsfarligt i denne sag.

Så sent som i dag slutter professor Nathan, der som medlem af atomenergikommissionen i mange år har fulgt Barsebäck-vurderingerne i ekspertkreds, sin kronik i Politiken med nogle tankevækkende betragtninger, som jeg vil tillade mig at citere. Mit citat er ikke mindst begrundet i dets indirekte appel eller advarsel mod Barsebäck også over for danske a-krafttilhængere, idet han hudfletter deres talsmænds argumenter og forsøg på undertrykkelse af offentlighedens kendskab til reelle farer. Professor Nathan skriver, at han har været delvis a-krafttilhænger og accepterende over for Barsebäck, men han tilføjer:

»Men atomkraftfortalernes holdning i Barsebäck-sagen, deres uforbeholdne accept af et fejlplaceret atomværk af en forældet type, har gjort mig yderligere betænkelig. Hvad vil man dog ikke acceptere i fremtiden, hvilke skæbnsvangre fejl vil man se igenem fingre med for at opretholde den blankpolerede facade af ufejlbarlighed?«

Og professor Nathan stiller spørgsmålet:

»Er vores demokratiske kontrolsystem stærkt nok til, at vi tør bygge fremtiden på en teknologi, der for de fleste fremstår som helt uigennemskuelig, og som har sådanne indbyggede sikkerhedsproblemer? Kan samfundet overhovedet styre en sådan teknologi,